

& Sekretaj sonetoj:

< Rekante 90 el 169 batoj por strofo, entute 8957 paŝoj dum 100 minutoj. Verkis Peter Peneter (1932), kaŝnomo de Kálmán Kalocsay. Baladigis Martin Strid (2017) per rekantaĵoj el enkonduko de la sama verko kaj nova melodio.>

(#Melodio:

(i;La /LaLa Tido TiTi MiMi LaaLa;La LaSo SoLa MiRe DoRe Mi;Mi LaLa MiFa MiRe DoRe Mi;Do MiMi LaLa SoLa MiRe MiMi i;;Mi LaLa Tido TiTi MiMi LaaLa;La LaSo SoLa MiRe DoRe Mi;Do ReRe FaFa MiRe DoRe Mi;Mi MiMi LaLa MiRe DoRe MiMi i;

(#Rekantaĵe: LaLa Tido TiTi MiMi La aLa LaSo SoLa MiRe MiMi i; LaLa Tido TiTi MiMi LaSo LaMi MiRe DoRe MiMi i;Do)

DoDo TITI DoRe MiDo TI LA;TI; DoDo TITI DoDo MiDo Re e;Do DoDo TITI DoRe MiDo TI LA;;TI; DoDo TITI DoDo MiDo Re e;Do DoDo TITI DoRe MiDo TI LA;TI DoDo MiRe MiMi SiMi La a;Ti

(#Rekantaĵe: dodo LaLa TiLa So Mi;Do ReRe FaFa MiDo Re e;Mi LaLa MiMi ReTI Do LA;Do TITI TITI DoRe Mi i;;Do TITI TITI DoRe Mi i;Mi dodo LaLa TiLa So Mi;Mi dodo LaLa TiLa So Mi;Do ReRe FaFa MiDo Re e;;Mi LaLa MiMi ReTI Do LA;Do TITI TITI DoRe Mi i;;Do TITI TITI DoRe Mi i;Mi dodo LaLa TiLa So Mi;Mi dodo LaLa TiLa So Mi)

)x53)+

(&Strofoj:

'1 En hejma balo, sub la lustro-flamoj, ; Mi vagis sola. Tedis min la bru'. ; Rigardis mi malplaĉe, kun enu' ; Al la gladitaj dandoj, pucaj damoj. ;; Brilegis la juveloj kaj ornamoj, ; La vestoj montris formojn per alglu', ; Dekoltoj estis preskaŭ ĝis genu' ; Aŭkcio de krurkarnoj kaj de mamoj.

(x: **Premu min sigele al la kor', sigele al la brako nuda, ; Ĉar la amo estas forta, kiel mort' kaj kiel tombo, kruda.**)

Sed pudra blanko kaj ŝminkita ĉarmo, ; Femuro, kokso, kruro kaj kalkan', ; Ĉi tiu tuta duonnuda svarmo ;; Min nun devigis nur je mok-rikan'. ; Jes ja. Mi inter multa, multa karno ; Naŭziĝis, kiel la vegetaran'.

(x: **La ardan amon trans ĉemizo ; Mi pentros, Kara, sen mensog' . ; Kuraĝa estas la devizo ; De mia eta versprolog' . ;; Vestinte sin per pruda tog' ; Poetoj haltas ĉe la kiso. ; Sed ardan amon trans ĉemizo ; Mi pentros, Kara, sen mensog' . ;; La kis' pli dolĉas, ol ĉerizo, ; Pli ebriigas ĝi, ol grog', ; Sed — ĉu ni vivus sen la log' ; Al pli profunda paradizo? ;; Jen arda amo trans ĉemizo...**)

'2 Nun, mi ekvidis vin! De l' vangoj ĉarmaj ; Al virga brusto kaj al rasa krur' ; Okuloj miaj glitis kun plezur', ; Tra mia koro fluis ondoj varmaj. ;; Subite haltis mi sub sentoj svarmaj, ; Min kvazaŭ tiris al vi sorĉa ŝnur', ; Sed mi admiris vin kun ĉasta pur', ; Ne estis en mi ekdeziroj karnaj.

Jes, ĉaste, sen malpuro de pasio ; Mi vin ornamis per admira kron'... ; Kio okazis do en subkonscio, ;; Ke, ne timante brilon de l' salon', ; Levante kapon sin anoncis io: ; Fripona bub' en mia pantalon'.

'3 Oni prezentis min. "Ho, la poeto!" ; Vi diris, kun ekbrilo de okul', ; Kaj ni sidiĝis flanke en angul', ; Tuj konsentante: "Teda societo." ;; Kaj vi babilis dolĉe, kun rideto, ; La tempo pasis kun rapida rul', ; Kaj mia koro, pro l' kreskanta brul', ; Fajrerojn ŝutis, kiel la raketo.

Mi estis sprita. Trilis via rido, ; Sonore, kiel la arĝenta kord', ; Kaj mia Bubo dume, kun insido, ;; Frapetis sur la pantalona pord' ; Levante ĝin je eta piramido. ; Ĝi evidente celis al rekord'.

'4 Bruegis gaje jam la societo. ; Pro miaj vortoj, pro l' ioma trink' ; Vizaĝon vian per natiura ŝmink' ; Koloris jam facila ebrieto. ;; Kaj dum en dolĉincita malkvieto ; Nin ĉirkaŭbaris kvazaŭ sorĉa ring', ; Jen, sian kapon kun subita sving' ; Ekmovis mia vira amuleto.

Vi ĝuste alrigardis, kaj ekvidis ; Ke sin balancas mia amkompas', ; Kaj forrigardi vane vi rapidis: ;; La lipomordo, arda embaras', ; Okuloj nebulitaj vin perfidis: ; Vi sentis ĝin penetri kun frakas'!

'5 El gramofon' sinkopis, disonancis ; Kaj plandojn tiklis la ĵazbanda bru' ; "Ni dancu!" Dancis ni kun granda ĝu' ; La lulajn koksojn rave vi balancis. ;; Miksiĝis spir' al spiro dum ni dancis, ; Kaj mi premiĝis en ardanta glu' ; Al viaj sorĉaj pelvo kaj genu' ; Ebriis mi. La Bub' eĉ plie prancis.

Mi sentis, ke sur via Brust' sin levis ; Du dolĉaj pintoj kun ekscita ŝvel' ; Kaj mia pranca ŝvelo praskaŭ krevis. ;; La koro batis en freneza pel' ; Mi amis jam, kaj ĝin sigeli devis ; Sur la kalsono restis la sigel'

'6 La hejma balo estis jam finita. ; Mi akompanis vin dum hejmenir' ; Kaj antaŭ pordo, ĉe l' adiaŭdir' ; Mankise dankis vin pro l' vort' invita. ;; Ho, dolĉa Morgaŭ! Rava tag' vizita! ; Mi hejmeniris kvazaŭ en delir' ; Duone senkonscie pro l' sopir' ; Al fraŭla ĉambro, al la lit' ermita.

Kaj hejme mi rigardis kaj gratulis ; La Bubon, kaj dum dolĉa rememor' ; Vizio sorĉa antaŭ mi nebulis. ;; En lit' vi interpretis kun langvor' ; Per la femuroj lokon, kiu brulis ; Kaj larmis pro la pafado de Amor'

'7 La postan tagon iris mi vizite, ; Prezenti min, laŭ etiket-regul' ; Al famili', sed, kvazaŭ somnambul' ; Mi rigardegis sole vin ravite. ;; Vi havis ĝuste gastojn. Kaj subite, ; Jen, ree sidis ni en la angul' ; Kaj mia dekstra man' kun trema brul' ; En vian manon sin alŝtelis glite.

Kaj dum sekrete ĉirkaŭ mia fingro ; Fermiĝis via man' kaj ĝis radik' ; Ĝin ĉirkaŭpremis kvazaŭ arda ringo, ;; Tra nia spino vibris dolĉa pik' ; Pro tiu kuŝ' en humid-varma ingo, ; Pro l' erotike arda simpolik'

'8 Ho, sopirata horo rendevua ; En maja bosko! Kaj dum la promen' ; En kaŝa loko trema ĉirkaŭpren' ; Kaj longa, longa, longa kis' unua. ;; Kaj kiso dua, tria, kvara, plua! ; Malŝpara dono kaj avida pren'! ; Al mia korpo en duona sven' ; Alpremis sin la dolĉa korpo glua.

Gluiĝis al mi via dolĉa ventro, ; Kaj sub ĝi, kun ekstaza fandiĝem' ; Tra l' vestoj via plej sekreta Centro ;; Bruligis, alpremiĝis ĝis ekstrem' ; Ekstaze dum ĉi sorĉa korpkoncentro ; Mi helpis vin de poste, per manprem'

'9 Kaj sub la dolĉa trudo de l' sopiro ; La lipojn vi malfermis kun soif' ; Kaj la malsekon varman de l' ĝingiv' ; Eksentis mi, ĝuante ĝin sen spiro. ;; Kaj trinkavide, kiel la vampiro, ; La mioldolĉan sukcon de l' saliv' ; Mi sorbis, kvazaŭ akvon de la viv' ; Kaj vi, en duonsvena amdeliro

Ekmordis mian lipon ĝis eksango. ; Volupte ĝemis mi, kaj en ebri' ; Penetris vian buŝon mia lango ;; Kaj konvulsie vibris ĝi en vi, ; Dum prancis mia kompatinda Stango ; Kaj tremis, preskaŭ krevis pro l' envi'

'10 Ho, ravaj tempoj en printempo pompa ; Sekretaj vagoj kune en ekstaz'! ; La punkto estis kis' post ĉiu fraz' ; Parolo nia estis kver' kolomba. ;; Ni ĝeme ĵuris pri l' fidel' ĝistomba, ; Ni trinkis kisojn el senfunda vaz' ; Foje forgesis ni pri l' tempo-pas' ; Tri horojn daŭris kis' seninterrompa.

Tri horojn mi vin kisis kaj ripetis, ; Tri horojn kisis vi sen sola vort' ; Tri horojn longajn mia lip' frapetis ;; Sur via lipo kun obstina fort' ; Frapante sur la supra pordo, petis ; Eniron sur malsupra via pord'

'11 Brakume vi en mia sino sidis, ; La dolĉajn vangojn kovris am-purpur' ; Kaj mi karesis vin ĉe l' svelta krur' ; Sed mia man' pli supren ekrapidis, ;; Kaj glitis, glitis, vane ĝin mi bridis ; Sur la blanksilka haŭto de l' femur' ; Kaj vin unue tuŝis ĉe l' velur' ; Humide arda, kiun ĝi avidis.

Vi rigidiĝis, kaj ekĝemis mole, ; Kaj spasme premis min al via kor' ; Kaj paste vi eklulis vin senvole, ;; Ĝis sub la fingro-lud' , el am-amfor' ; Sur miajn fingrojn gutis preskaŭ bole ; Varmega suk' : oleo de Amor'

'12 Mi iris al vi kun animo bola ; Por voki vin al nova kis-agap' ; Mi sonorigis. Via dolĉa kap' ; Aperis kun la blonda aŭreola. ;; Kaj ni eniris. Kaj vi estis sola! ; Premiĝis mia kor' sub dolĉa frap' ; Ni kisis nin. Mi tiris al kanap' ; Vin lipsurlipe, kun perforto mola.

Kaj kuŝe jam, en arda sinforĝes' ; Ankoraŭ laste vi ekĝemis: "Ho ne!" ; Sed mi la jupon ĉifis en frenez' ; Kaj jen albrilis min marmorkolone ; La du femuroj kun la ombra mez' ; Kara! Vi min atendis senkalsone!

'13 Kaj nun mi klinis min sur vin avide; ; Por kroĉi nin per arda, karna lig'; ; Por rompi tra l' envia lasta diĝ'; ; Al la batal' alarmis mi konfide. ;; Fripona Bub'! Ĝi trompis min perfide; ; Malice ŝajnis moki pri l' instig'; ; Kaj ŝrumpis aĉe, kvazaŭ seka fig'; ; La stultan kapon klinis invalide.

Mi konsterniĝis. Ĝin agitis mane. ; Kun ŝvita fortostreĉ' kaj ligo-mord' ; Mi ĝin animis. Vane, vane, vane. ;; Jes, malgraŭ knedo kaj kolera tord' ; Ĝi kuŝis mole, kurbe, aĉe, flane: ; Senpova Hanibalo antaŭ pord'.

'14 Kelkajn sensencajn vortojn mi balbutis ; Kaj fuĝis for kaj kuris sur la strat'; ; Kaj kvazaŭ post insulta vangobat'; ; Min nedirebla honto persekutis. ;; Sur mia frunto frosta ŝvito gutis, ; La lang' gluiĝis seke al palat'; ; Eniris mi en kompatinda stat' ; Drinkejon kaj avide vinon glutis.

Kaj post sencela, longa vag' traurbe, ; Mi hejmeniris kaj sur la kanap' ; Esploris mi la Bubon, kiu kurbe ;; Fiaskis. Kaj jen, ĝia stulta kap' ; Nun levis sin, nun ŝvelis ĝi kukurbe. ; Fi, mi ĝin punis per kolera frap'.

'15 La sekvan tagon tintis telefono. ; Mi levis ĝin kun tedo, sub deprim'. ; Jen, via voĉo! Tremis la esprim' ; De la kompatio en la dolĉa sono. ;; Kaj mia voĉ' atestis pri malbono, ; Ĉar "Tuj mi venos!" kriis vi kun tim'. ; Ho, kia vibro kuris tra l' anim', ; Eĉ mia Bub' stariĝis sen admono.

Kaj tiam mi kolere kaptis ĝin, ; Kaj atentigis, kvazaŭ grumbbla mastro ; Serviston sian pri la disciplin': ;; Se vi ne staros kiel la pilastro, ; Se vi rifuzos servi kun obstin', ; Fripona Bub', mi punos vin per kastro!

'16 Kaj venis vi kaj kun kompreno takta ; Ridetis vi, ho, admirinda saĝ'! ; Trafluis miajn membrojn la kuraĝ', ; Neniam estis ŝvelo pli kompakta. ;; Nun, nun, rapide! Inter blanko lakta ; Jam ombre silkis la sopir-pejzaĝ', ; Kaj vokis, vokis por plezur-vojaĝ' ; Tra la misteroj de la grot' barakta.

Rompiĝis pordo! Post dolora ĝem', ; Kiel pafita eta korpo birda ; Vi kuŝis, svene, kun tutkorpa trem'! ;; Ho kara, kara! Ho viktimo virga! ; La Bubo brulis en la ĉirkaŭprem', ; Kontuze pro la strikta vojo smirga.

'17 Nur kelkaj movoj — la volupto plenis. ; Mi rigidiĝis kun ekstaza trem'. ; Dum vin inundis mia varma sem', ; Sur via svena korp' mi preskaŭ svenis. ;; La sangan glavon milde mi reprenis, ; La vundon kisis mi kun karesem', ; Kaj vin karesis, ĝis kun laca ĝem' ; Via konscio ree al vi venis.

Nun vian manon kisis mi kun danko ; Kortuŝo pri la oferita riĉ' ; Kaj mi rigardis al la tolo sanga ;; Kiel la idolano al fetiĉ': ; Ho, jen standardo sankta, ruĝa-blanka, ; Standard' de mia gloro kaj feliĉ'!

'18 Monatoj de eterna ebrieto! ; Soif' eterna kaj eterna sorb'. ; Ni sentis nur en karna kroĉ' de korp' ; La vivon, krome estis nur vegeto. ;; Kiel altiras feron la magneto, ; Tiel altiris al la fea bord' ; Kompason mian via arda Nord' ; Por la plej dolĉa speco de dueto.

La dolĉan fortikaĵon per sieĝo ; Mi prenis kampe, inter timian', ; Sur fojno, nuda tero kaj en neĝo, ;; Malantaŭ pordo kaj post la ekran', ; En lito kaj sur sofo kaj sur seĝo, ; Kaj sur tapiŝo sub fortepian'.

'19 Jam for la rob'! Sed pri l' ĉemizo, Kara, ; Mi helpos vin. Sed malrapide nur! ; Ke mi karesu dume tra l' velur' ; Malkovriĝinta, diafane klara. ;; De l' marmorŝultroj blanko senkompara ; Ekbrilas nun en senmakula pur', ; Kaj sekvas, plu, sub milda hontpurpur' ; La brusto. Nun, nun, sekvas rozo para

Sur neĝmontetoj. Kaj la dolĉa valo. ; Ho, plu, ho plu! Sub sento de mistik' ; Ektremas mi, ĉar jen, el la vualo ;; Malkovras sin, kaj kiel la kalik' ; De Gral' al la scianta Parsifalo ; Aperas via sorĉa umbilik'.

'20 Post kis' ĉielplezura, inferflama, ; Ekmigras mia lip' laŭ sorĉa rit', ; Kaj fajrajn punktojn laŭ la arda glit' ; Postlasas ĝi ur via kol' balzama. ;; Ascendas ĝi al milda monto mama, ; Sur cico-rozoj haltas ĉe l' zenit', ; Kaj poste ĝi, kun morda apetit' ; Algluas sin por suĉo voluptama.

Ĝi poste glitas plu kun tikla vibro, ; Tra l' dolĉa ventro, sur silkhaŭta blank', ; Nun haltas, kaj kun trem' en ĉiu fibro, ;; Subite ĵetas sin, kiel lavang', ; En dolĉan pordon ' de l' ĉielvestiblo. ; Kaj ne la lip' jam kisas, sed la lang'!

'21 Dum inter viajn du femurojn; Kara, ; Premiĝas mia kap' kun arda bor', ; Kaj mia lango vibras. kun fervor' ; En via servo plej familiara, ;; Min ravas dolĉa, milde fiŝ-ovara ; Parfumo, kaj el via am-amfor' ; Nektaro varma verŝas sin jam for ; Kun freŝa gusto de la salo mara.

Ho, praodor' pragusto! Ho, nebula ; Memoro senkonscia, kiam nin ; Balancis mole la pra-mano lula ;; De l' fet-fluid' en korpo de l' patrin'! ; Ho, min transpremi tra la vojo brula, ; Sub via koro, luli min sen fin'!

'22 Ho ne koleru, ke mi vin privencas ; En la baraktoj de l' volupta sven', ; Ĝi estas sankta don' kaj sankta pren', ; La vera am' neniam ja perversas. ;; Kaj ĝiaj vojoj kiel ajn diversas, ; Ĝi estas la plej alta tera ben', ; Se ĝi nin portas en torenta tren', ; Ja ĉiujn homrezonojn ĝi renversas.

Ni amas nin kun amo arde pia, ; Do per nenia ago misas ni, ; Kaj por mi sanktas ĉiu parto via, ;; Kaj ĉiujn kun adoro kisas mi, ; Kaj por mi estas vazo ambrozia ; La lok', per kiu, Kara, pisas vi.

'23 Dum kisoluda, nuda, kuna kuŝo, ; jen, mia Bub' la kapon el kapuĉ' ; elŝovis kaj per pentekosta ruĝ' ; vin loge tentis por karesa tuŝo. ;; Kaj treme, kvazaŭ pro mistera puŝo, ; el kies pov' ne estas plu rifuĝ', ; vi kaptis ĝin, kaj per soifa suĉ', ; avidis ĝin la konvulsia buŝo.

Sed tamen, de la sopirata sorbo ; retenis vin la honto pri l' profan', ; vi sole tenis ĝin, kaj en absorbo ;; rigardis al la rubenruĝa glan', ; kaj tronis vi, reĝin' de mia korpo, ; kaj vi la sceptron tenis en la man'.

'24 Amata! Venu al la pastro! ; Ni iĝu jam laŭleĝa par'! ; Tro longa estis la prokrasto, ; Amata! Venu al altar'! ;; Pri tiu ĉi morala plastro ; vi min ne petis, mia kar', ; sed tamen, venu al la pastro, ; ni iĝu jam laŭleĝa par'.

Ne volas resti nura gasto ; la Bub' en via buduar', ; ĝi volas pri l' repertuar' ; plezuri hejme, kiel mastro... ;(; Amata! Venu al la pastro!)×

'25 Nin pastro benis ĉe l' altaro ĉefa. ; Jam niajn manojn ligis sankta maŝ'. ; Ni iris hejmen kaj post nia paŝ' ; flugile ŝvebis la feliĉo reva. ;; Kaj ni de nun el dolĉa pom' de Eva ; ne devos manĝi peke, kaj en kaŝ', ; kaj kio ĝis nun estis malpiaj', ; de nun jam estos sankta tasko deva.

Ho, hejmen, hejmen, kuŝi kune, nude, ; manĝegi el la permesita pom'! ; Ho, kiel sin balancis jam preludo, ;; ĝojante, mia obeema Gnom': ; de nun ĝi sin ne devos vesti prude, ; ĝi povos fine fiki sen kondom'!

'26 Benata nokto! Arda nokto nupta! ; Komforta kuŝo en duobla sol'! ; Senĝena, longa, longa am-petol', ; ĝis spino-vibro, ĝemo, kri' abrupta! ;; Tordiĝo arda en barakt' volupta, ; fandiĝo en ekstaza karambol'! ; En vin, en vin, kaj el vi al la tol' ; inunde fluis mia sem' erupta!

Niaj animoj ardis, korpoj brulis, ; kaj vane ŝprucis la estinga flu', ; ĉar niaj korpoj ĉiam pli postulis, ;; pelante nin al ĉiam nova glu'. ; Kiom da fojoj? Kiu ja kalkulis? ; Du, tri, kvin, ses, ok, dek kaj tiel plu...

'27 Matenkrepuske, sur la lit' komuna ; vekigis vi el amlangvora sven' ; kaj per singarde malrapida tren' ; vin liberigis el la ĉen' brakuma. ;; Sed mi vekigis, kaj en duonluma ; ĉambro spionis ruze pri la scen': ; dum ramp' albrilis min en plena plen' ; la dolĉa pugo, kvazaŭ sfero luna.

Kaj nun, kuŝante ruze en embusko ; pejzaĝon dolĉan vidis mi kun ĝu' ; ĉe l' pala lumo de l' matenkrepusko, ;; kie subite kun susura bru' ; ekfontis kaj el silke mola musko ; torente ŝprucis rivereta flu'.

'28 Fieras vi, ke estas vi virino, ; kaj estas vi fier' de via seks': ; virin' en ĉiu ago kaj refleks', ; en milda ĉarmo, fajra am-rutino. ;; Malplaĉas vin nur la virin-destino, ; ke vin devigas la Natur-kodeks' ; je humiliga, kaŭra korpo-fleks' ; anstataŭ danda staro, dum urino.

Ne plendu! Prenu mian tubon, jen ĝi! ; Pisigu min, imagu pisi mem! ; Kaj vin konsolu, se vi pisas sen ĝi, ;; ke, se ornamus sama vir-emblem' ; korpeton vian, ja ne povus en ĝi ; penetri mia edza Tantiem'!

'29 Sed ne, ĉi diro estas ja erara. ; Mi povus ankaŭ tiel bori vin, ; eĉ viro kun samseksa aminklin' ; ja trovas ingon por la glavo stara. ;; Vi ankaŭ havas tian ingon, Kara, ; kaj estas viroj, kies ĝojkulmin' ; ne estas ĝusta bor' de l' amatin', ; sed vojeraro al la tru' najbara.

Sed tiu truo, kvankam tru' malvasta, ; min ne tro tentas por plezura bor', ; kaj estus vere jam rimedo lasta ;; ĝin uzi en la servo de Amor', vĉar ĝia ringo estas ja elasta, ; sed tamen — la enhav', kaj la odor'!

'30 Kvankam, mi diras al vi en sekreto: ; tabuo ne ekzistas por la am'. ; Ĝi ĉirkaŭkisas vin ja per la flam' ; de ardaĵ sentoj eĉ sur la klozeto. ;; Konfesas mi, ke tra l' ŝlosiltrueto ; mi ŝtele ofte vin rigardis jam, ; plezuri pri la rara panoram', ; kiam vi sidas sur intima breto. Jen sidis vi dum kovo idilia, ; la kapon apogante per la brak', ; martir-transcende vizaĝeto via ;; tordiĝis, ĝis eksonis mola krak', ; kaj kiel laodoro akacia ; filtriĝis la odor' de via kak'.

'31 Memoru! Iam kise kaj brakume ; mi blovis mian spiron kun suspir' ; en vian pulmon. Kaj la arda spir' ; penetris vin kaj vi ekstazis dume. ;; Kaj poste spiris vi en min parfume, ; kaj plu ni provis, provis. En delir' ; plezuris ni pri l' arda eliksir' ; kaj puraere kaj cigaredfume.

Ho venu, Kara! Per ĉi kis' aera ; ni ludu, kiel fianĉin', fianĉ'! ; Sed ve, ne venas la plezur' transtera ;; kaj la ekstazo. Bedaŭrinda ŝanĝ'! ; Jam ĉi amnutro estas tro etera, ; ni kutimiĝis al pli grasa manĝ'.

'32 Okazis foje al vi, mia Kara, ; ke ĉe l' kulmina punkto de l' plezur' ; eksplodo eta sonis kun murmur', ; aŭdebla ankaŭ per la senso flara. ;; Necesus por ĉi son' familiara, ; sonanta jen en molo, jen en dur', ; agrabla vorto, ĉar ekzistas nur ; la "furzo", sed ĝi estas tro vulgara.

Eĉ se koleros la Akademi', ; mi kreos novan vorton por ĉi bruo, ; kaj, ĉar ne estas ĝi soprana kri', ;; sed bariton', aŭ bas', laŭ la menuo, ; mi onomatopee baptos ĝin ; facile, lude kaj petole: puo.

'33 Malbela estas la obscena vorto, ; kaj ne plezuras mi pri ĝia ĉas', ; kaj vere, min eĉ kaptas embaras', ; se iu uzas ĝin el aĉa sporto. ;; En ili tamen estas praa forto, ; kaj ofte de mi glitis tia fraz' ; el buŝo, por dorloti en ekstaz' ; vin per la pleja streĉo de risorto.

Kaj tiam ĝi ne estis vorto kraĉa; en sankta fajro de la erotik' ; fandiĝas oro eĉ el koto aĉa. ;; Kaj same iĝos kanto kaj muzik' ; en via buŝo kaj kun ĉarmo plaĉa ; ektrilos al mi eĉ la vorto: fik'.

'34 Petrarca kun sopiro senkonsola, ; Dante admire kaj Camões kun ĝem', ; Spenser fesongĉe, Ronsard kun logem' ; sonoritis per soneto dolĉparola. ;; Kaj multaj, multaj, kun flutsono mola ; kunplektis dekkvar versojn je poem', ; sed — nur flankumis ĉirkaŭ l' vera tem', ; kiel la kato ĉirkaŭ l' kaĉo bola.

La versoj kantis pri la am' spirita. ; Sed se l' virinanim' per rava ŝel' ; de varma korp' ne estus envolvita, ;; se ĉe la zon' finiĝus la anĝel', ; ĉu kantoj sonus? Ne! La sekva, spita ; sonet' parolos pri la vera cel':

'35 Por la unua, dolĉa foj': deflori, ; kaj poste: nupti, karnon miksi, trui, ; seksumi, kaj koiti, kaj geĝui, ; kopuli, kohabiti kaj amori. ;; Enpafi, .ŝtopi, vosti, grotesplori, ; palisi, kaj bambui, kaj geglui, ; kunkuŝi, kaj interne intervjui, ; bombardi sube, mini, lanci, bori.

Kaj broson brosi, glavon karnan ingi, ; buteron kirli, sondi, piŝti, piki, ; kamenbalai, inan ingon klingi, ;; surpingli, karnon planti, truon fliki, ; la brulon per la akvotub' estingi, ; tranajli, spili, ŝargi, farĉi, fiki.

'36 "Oni ĝin faras, sed ne priparolas" ; la franco diras pri la amsekret'. ; Alie: ne deklaru per trumpet', ; kiel vi en la lito karambolas. ;; Jes, certe, jes ja, ankaŭ mi ne volas ; edife diri en la societ', ; kiel artlerte via amringet' ; aperte-ferme kun la Bub' petolas.

Sed amlangvoro, nokte, en mallumo, ; kiam vi kaŝas vangojn por apog' ; al mia brust' honteme dum brakumo, ;; ja estas rara ravo kaj allog' ; en tio, se memore, por resumo, ; eksonas nia dolĉa dialog':

'37 "Mi amas vin dum rapidspira tremo, ; kiam la Lanc' kun arta artifik' ; vin boras, en rapidripeta pik', ; nur per la pint', el ruza ekscitemo. ;; Mi amas vin dum la profunda ĝemo, ; kiam la Lanc' subite ĝis radik' ; mergiĝas, preskaŭ ĝis la umbilik' ; penetras vin kun murdistreĉa premo.

Sed pleje, kiam kun volupta kredo ; ekŝprucas en vin mia arda font', ; kaj ĉe l' kulmino de l' plezurricevo ;; senspire pro l' animtrabora sond', ; vi, kun subita, spasma pugolevo ; ekrigidiĝas en ekstaza pont'."

'38 "Mi amas vin dum dolĉa amdorloto, ; kiam, ho kiel diri?... la palis' ; glitadas longe, kun karesa kis', ; en la humida pord' de mia Groto. ;; Mi amas vin sub sorĉo de hipnoto, ; kiam ĝi fine, fine, kun surpriz', ; kaj flugigante ĝis la Paradiz', ; penetras min, dronante ĝis la skroto.

Sed pleje, kiam via sorĉa semo ; inundas min per sia sankta suk', ; kaj vi, en la ekzalta penetremo, ;; por kiel eble plej profunda plug', ; ekstaze kaj kun konvulsia premo ; min kaptas mane ĉe la spasma pug'."

'39 Numero dolĉa: 69. Genuas ; mi super vi, la kapo ĉe l' ingven', ; kisinte longe ĝin, per langpromen' ; tiklante, brulajn striojn mi tatuas ; interne de l' femuroj. Nun mi gluas ; la langon al la dig': per vibra tren' ; mi ĝin kondukas supren, sur marĝen' ; Edena, kaj, dum vin volupto skuas,

en mezan mezon mi ĝin mergas drone, ; por leke ludi kun la eta ĉan', ; kiu nun — mia lango sentas bone — ; ekŝvelas, kiel la Ezopa ran', ; kaj dum la pligrandiĝo, fanfarone ; imagas sin kompleta virorgan'.

'40 Kapuĉon mian dume mano lula ; apertas-fermas kun karesa tuŝ', ; kaj nun, nun glitas la humida pluŝ' ; de via lango, kun vibrado brula, ; dolĉtikle tra la haŭto retikula, ; ke l' du globetoj prancas el la kuŝ', ; kaj nun ascendas la langanta buŝ' ; ĝis glan' kaj lekas ĝin kun glit' cirkula.

Kaj nun ĝi kaptas ĝin kun milda mordo, ; kaj suĉas jam la arda liporing'. ; Ho, morti de plezur'! Kun korpotordo ; mi levas, ĵetas min en salta sving'. ; Kaj — ĉio estas jam en bona ordo ; la buŝ' sur buŝo, kaj la glav' en ing'.

'41 Vi ludas viran rolon kun plezuro, ; rajdante min kun arta kokso-lul' ; ho, rara ravo estas por okul' ; la tigre svelta korpo el eburo! ; La dolĉaj mamoj ŝvelas de maturo, ; mi suĉas ilin kun soifa brul' ; sed — kiam mi vin vid ; tra nebul' ; ekrigidiĝi: kaptas min teruro.

La ĝemo ŝajnas nun martir-ĝemad', ; la suk' volupta kvazaŭ sango pura ; ho, jes, fantomas min markiz' de Sade! ; Mi fantazias en volupt' obskura, ; ke kuŝas vi sur eŝafod-estrad', ; mortante pro la palisum' tortura... ..

'42 En lit' vi bubviziton ne permesis, ; rezigne flustris: "La monata sang". ; Sed malkvietis spite mia Stang', ; vi ĝin karesis mole. Sed ne ĉesis ; la ŝvelo, kompreneble, eĉ, impresis ; jam obeliske. Nun kun brula vang', ; vi proksimiĝis al ĝi kaj per lang' ; kaj per la lipoj vi ĝin ekkaresis.

Kaj — nun eksuĉis vi entuziasme. ; Ho, dolĉturmenta vibro en la nuk'! ; Volupto torda, morda! Dum orgasme ; en vian buŝon ŝprucis arda suk': ; barakte, ĝeme, senkonscie, spasme ; mi mordis vin je l' alabastra pug'!

'43 "Mallerte la volupton en avido ; ne rapidigu kun perforta hast', ; ellogu longe, longe kun prokrast'!" ; instruas en la Ama Art' Ovido. ; Li pravas. Faru ni laŭ lia gvido. ; Ne estu do senpacienca gast' ; la Bub', ne agu kun impeta drast', ; sed kun ripozoj kaj kun malrapido.

Ligite per Himena karnrubando, ; ni trinku longe, kun po-guta sorb', ; la sorĉan sukron de l' ĉiela frando. ; Ke l' propraj korpoj dronu en absorb', ; senfine daŭru ĉi intima fando, ; senfine vivu ĉi dudorsa korp'!

'44 Kaj sidis vi por dolĉa ama danco ; en plena pomp' de l' alabastra nud' ; en sino, brustĉebuste. Sorĉa trud' ; devigis nin por lula korbbalanco. ; Kaj ĉe l' reklin' penetris vin la Lanco, ; ĉe l' antaŭklin' elglitis. Rava lud'! ; Kaj ni ekzercis en fervora stud' ; arton, donitan de hazarda ŝanco.

Sed nun, ĉe l' pug' mi kaptis vin kaj salte ; leviĝis, kaj kun via dolĉa pez', ; kiun penetris mia Najlo alte, ; ekiris mi, ĝin portis en frenez', ; ĝis falis ni, kaj sur tapiŝ' ekzalte ; ni ekbaraktis en la ĉambromez'.

'45 Deposte eĉ, dum kaŭro surgenua, ; penetris mi al via varma nest', ; kiel la koko, kun rigida krest', ; kokinon kokas en mateno frua. ; Kaj havas la kopulo ĉi situa ; malbelan nomon: manier' de best'. ; Ĝi tamen estis por mi rava fest', ; mistika, sorĉa, alta, animskua.

Dum ni fandiĝis arda amalgam', ; ebrerie pro l' plezur' superlativa ; mi fantaziis pri transtera am' ; ke vi nun, kiel la hindin' naiva, ; vizaĝaltere preĝas al Lingam', ; kaj nevideble vin penetras Ŝiva.

'46 Se la sopiro niajn korpojn spronis, ; nenio povis esti por ni bar'. ; Sur pluva kamp', en subombrela star', ; la Bubon mi per via ringo zonis. ; Kaj kio eble ĉion kroman kronis, ; kiel plezurvojaĝa nupta par' ; ni gluis nin eĉ naĝe en la mar' ; dum la ekstaz' apenaŭ ni ne dronis.

Sidante trajnon kaj aŭtomobilon, ; banante nin en kuvo kaj river', ; ni de l' volupto faris sorĉan spilon, ; ni faris ĝin sur akvo kaj sur ter' — ; domaĝe, ke ne havis ni flugilon por fari ĝin libele, en aer'!

'47 Hejmenirante pordon mi malfermis. ; Jen, sidis kaj en pensoj dronis vi, ; distritan, revan kison donis vi, ; en la mieno plor' kaj rid' alternis. ; Vin mildperforte sur kanap' mi sternis, ; la trajtojn longe prispionis mi. ; Vi diris: "Paĉjo!". Nun rekonis mi, ; ke mia sem' sub via kor' ekĝermis.

Ho, mi vin kisis, kisis sur kanap', ; mi vin alpremis en brakumo muta, ; kaj jen — la Bub' englitis! Ĝia kap' ; baraktis en vi kun ekbat' saluta. ; La ĝerma id', pro l' dura dorsofrap', ; tre certe grumblis pri la patro bruta,

'48 Sed ne koleru, se mi al vi diros: ; mi same grumblas pri la ĝerma id'. ; La vojnon, kiun ĝis nun sen divid' ; mi havis, ĝi per plumpa kap' trairos. ;; La sorĉajn faltojn glataj ĝi distiros, ; la striktajn murojn streĉos ĝi sen brid', ; kaj — kiu min ensorbis kun avid' — ; la karan ringon eble eĉ disŝiros.

Kaj estos via ĝojo kaj ornamo, ; vin ŝarĝos per prizorgo kaj okup', ; posedos dolĉan frukton de la mamoo ; ĉi viva, plora-pisa-kaka pup'. ; Al ĝi jam apartenos via amo, ; ni restos orfaj: mi kaj mia Bub'.

'49 Eble milfoje sentis ni sangbolon, ; dum en ardglua kuŝ' apudis ni, ; milfoje al la korpoj trudis ni: ; adori per ofer' la am-Idolon. ;; Kaj ĉiun ardan, artan am-petolon ; senlace, amdonace ludis ni, ; fervore provis kaj elstudis ni ; en ĉiu poz' la tutan aman skolon.

Sed ĉiam kun la sama intensiv' ; nin la momento de l' Ekstaz' perfortas, ; kaj kiam per nerezistebla driv' ;; nin flamrivero de Volupto portas, ; dum tiu ĉi centobliĝinta viv' ; stertore ni ekĝemas: "Ve, mi mortas!"

'50 "Mi mortas!" Jes, ni mortas. Ho mistero! ; En frosta solo de la homa sort' ; sopiras ni je tiu sava mort', ; ĉi morton serĉas ni en malespero. ;; La homa korp', la displitita ero, ; en ŝira treno de potenca Fort' ; obeas al la ordonema vort' ; de l' frata paro: Morto kaj Genero.

El orfa solo de l' individu' ; ni serĉas nin, ke save ni komunu, ; ni kunfrapiĝas en ardanta glu', ;; ke ni ekbrule kaj forbrule kunu, ; kaj el la cindroj de l' mortema Du ; fenikse levu sin la sankta Unu!

'51 Senseca estus de vi la ĵaluzo, ; vi vere min ofendus per la dub', ; Por mia sento estus ja inkub' ; eĉ sonĝe la adulta am-amuzo. ;; Kaj kiel Goethe volis por misuzo ; devigi sian "Majstron", sed la Bub' ; rifuzis servi, kaj li skribas sub ; la versoj rakontantaj pri l' rifuzo:

"Potenca estas Dev', se l' mondo tentas, ; sed nur la Am' triumfas super ŝlim'" — ; kion ĉi versoj ĝis nun prisilentas, ;; nun eksonoru, kiel sankta rim': ; la korp' en korpo sole naŭzon sentas, ; se mankas la anim' al la anim'.

'52 Animon vian kisas mi en pia ; adoro kaj en idilia ĉarm', ; kaj en la milda kaj feliĉa larm' ; pri la enkorpa animeto tria. ;; Sed pri ĉi tio kantu kant' alia; ĉi tiu kantis pri la kroĉa karn', ; anten' mistera, kies sorĉa varm' ; nimon mian ligas al la via.

L' animoj, kiuj sole kisojn sendas ; trans korpajn murojn, kiel la kaptit', ; se tra l' envia muro breĉon fendas ;; Martelo de la Am' kun sankta spit', ; sin trovas kaj sin fandas kaj flugpendas ; en sino de mistera Pra-spirit'!

'53 Jen la sonetoj! Sovaĝruĝa ciklo ; por vi, por mi. Trinkajo de Sopir'. ; Kirlita, kiel sorĉa eliksir', ; en via arda kaj balzama Tiglo. ;; Ĝi estu por ni dum junaĝa viglo ; instiga, ĉiam freŝa am—inspir', ; dum maljunaĝo — dolĉmemora mir', ; kelkfoje eble eĉ resorĉa tiklo.

Kaj kiam sube kuŝos ni senkante, ; kaj sen la donoj de l' diin' de Cipro, ; ĝin legos juna paro, ekstremante ;; de ĝia arda, eltranstomba vibro, ; kaj, ekbrulinte, laŭ la vers' de Dante, ; "Ĉi tage jam ne legos plu de l' Libro".